

[Fogh Rasmussen]

betingelserne for at få godkendt nye uddannelsespladser.

Vi tror, at de forskellige forslag vil fremskaffe flere uddannelses tilbud til de unge. Nu ved vi jo fra erfaringerne med ungdomsgarantiordningen i Århus og Storstrøms amter, at de unge hellere vil have et job end en uddannelse – tilsyneladende i hvert fald. Men der er givetvis en sammenhæng mellem de forskellige økonomiske vilkår for uddannelse og for job. De gældende støtteordninger forvrider de unges valg: en ungdomsledig på bistandshjælp eller på dagpenge har bedre økonomiske vilkår end en uddannelsessøgende. Venstre ønsker en harmonisering af disse støttesatser, således at der også økonomisk bliver tale om et reelt frit valg mellem uddannelse og en måske kortvarig beskæftigelse, der giver ret til senere dagpenge. Denne harmonisering gælder selvfølgelig også bevillingsvilkårene for forskellige typer af uddannelsesinstitutioner.

Vi er tilfredse med, at undervisningsministeren ikke lægger op til en lovgivning om en landsomfattende ungdomsgarantiordning. Udtrykket garanti er i sig selv lidt mærkeligt at anvende i denne sammenhæng, for en garanti er ingenting værd, hvis ikke der er uddannelsespladser til at dække garantien. Alle er enige om at forsøge at tilvejebringe disse pladser, og når de er tilvejebragt, er en garanti helt overflødig, fordi alle unge så vil få et tilbud om en uddannelse.

Afslutningsvis vil jeg gentage, at mere uddannelse til de unge ikke i sig selv løser deres beskæftigelsesproblemer. Mere og bedre uddannelse kan måske udskyde deres ledighed, det kan måske udruste dem til at klare sig bedre på arbejdsmarkedet, men de fundamentale problemer løses kun gennem en generel beskæftigelsesfremmende politik, en politik, som regeringen har lagt op til. På den anden side kan et mere fleksibelt, et mere liberalt uddannelsessystem være med til at støtte denne omlægning af den økonomiske politik.

Holger K. Nielsen (SF):

Det er næppe nogen hemmelighed, at socialistisk folkeparti ikke er særlig positiv over for den nuværende regering og sjældent er enig med den. Men jeg skal dog her i dag erklære mig enig i redegørelsens indledende

betragtninger om, at problemerne i øjeblikket er ganske store, og at målsætningen i folketingsbeslutningen om ungdomsuddannelserne fra 1980 »hidtil kun er realiseret i et vist omfang«, som regeringen formulerer det på sin beskedne facon.

Der er desuden enkelte ting i redegørelsen, som principielt lyder fornuftige, men ellers er det mest betragtninger og forslag, vi ikke kan støtte, i det omfang der altså er substans i redegørelsen.

Regeringen er meget bekymret for dobbeltuddannelser. Vi er enige i, at det ikke er særlig hensigtsmæssigt, at der i en uddannelse er unge mennesker, som udelukkende går der, fordi de ikke kan komme ind et andet sted. Det befordrer naturligvis ikke motivationen, men det er dog ikke nogen katastrofe, at unge får den ekstra uddannelse, der ligger i det, og som mange for øvrigt senere bliver glade for. Efter vor mening er det ikke nogen katastrofe, at så mange unge går i gymnasiet, uden at de vil gå ind i en videregående uddannelse på et senere tidspunkt. Vi vil godt advare imod, at man svækker den almene del af uddannelsessystemet. SF er imod en snæver erhvervsrettethed i uddannelsessystemet. Vi mener ikke, at nogen parter er tjent med snæversynede robotter, som ikke er i stand til at se ud over deres egen næsetip. Kritisk bevidsthed er for os en vigtig kvalifikation i enhver uddannelse.

SF er enig i det synspunkt, at de faglige uddannelser skal opprioriteres, men dette forekommer næsten umuligt, så længe vi har en næsten katastrofal mangel på lære- og praktikpladser. Og den manglende løn i EFG-basisåret er en uretfærdighed, som afholder mange fra at søge ind på EFG.

SF accepterer ikke den problemstilling, regeringen opridser vedrørende den såkaldte forvridding af de økonomiske støttemuligheder. Når der i redegørelsen står, at visse unge stilles økonomisk bedre, burde der retteligt have stået, at visse unge ikke er stillet så slemt som andre. Unge ønsker en selvstændig tilværelse, og man kan ikke leve på det niveau, som angives af Statens Uddannelsesstøtte og sultecirkulæret. Det er derfor helt hen i vejret, hvis regeringen ønsker at køre alle unge ned på dette niveau. For øvrigt var undervisningsministeren lige efter sin tiltræden ude med, at uddannelsesstøtten skulle sættes op. Er det glemt nu?